

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 604/2014-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť G. P., zastúpeného spoločnosťou REKEN & PARTNERS Law firm s. r. o., Tichá 45, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Borisa Rekena, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 2, čl. 13, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu (pôvodne Špeciálneho trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica) v konaniach vedených pod sp. zn. BB-ŠS-V-459-01/08-Ntt-463 a sp. zn. BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť G. P. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2014 doručená sťažnosť G. P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho

základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 10 ods. 2, čl. 13, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu [pôvodne Špeciálneho trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „Špecializovaný trestný súd“)] v konaniach vedených pod sp. zn. BB-ŠS-V-459-01/08-Ntt-463 a sp. zn. BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že od 8. decembra 2008 je sťažovateľ podľa neho nezákonne trestne stíhaný na základe nezákonných príkazov vydaných Špecializovaným trestným súdom sp. zn. BB-ŠS-V-459-01/08-Ntt-463 zo 14. septembra 2008 (príkaz na použitie informačno-technických prostriedkov vydaný na obdobie od 14. septembra 2008 do 11. decembra 2008) a sp. zn. BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464 zo 14. septembra 2008 (príkaz na použitie informačno-technických prostriedkov na obdobie od 14. septembra 2008 do 11. decembra 2008; ďalej spolu len „príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov“), ktoré boli vydané v jeho trestnej veci vedenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, sekciou kontroly a inšpekčnej služby, Úradom inšpekčnej služby Východ, odborom inšpekčnej služby pod sp. zn. ČVS: SKIS-49/IS-4-V-2009 (pôvodne ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008), napriek tomu, že sťažovateľ sa podľa jeho tvrdenia žiadnych z jeho pohľadu abstraktne a paušálne formulovaných skutkov kladených mu za vinu nedopustil.

Sťažovateľ zdôraznil, že sťažnosťou chce namietať iba nezákonnosť príkazov na použitie informačno-technických prostriedkov vydaných podľa § 114 Trestného poriadku, ktoré podľa neho nespĺňajú viaceré elementárne zákonom vyžadované kumulatívne podmienky a sú v príkrom rozpore s konštantnou judikatúrou ústavného súdu a judikatúrou štrasburských orgánov ochrany práv.

Príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov podľa sťažovateľa nespĺňajú tieto náležitosti:

«1. moje meno a priezvisko (žiadne - nijaké označenie mojej osoby ani len „v hrubých rysoch“), [v rozhodnutí (v príkaze) nie som identifikovateľný, nie som adresátom príkazu)!],

2. vo vzťahu k mojej osobe neexistuje (nie je) žiadne odôvodnenie o nejakej trestnej činnosti, (absencia argumentácie, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky na zásah do môjho práva na súkromie, spôsobuje nepreskúmateľnosť a nezákonnosť napadnutých príkazov),

3. ani len meno a priezvisko sudcu pre prípravné konanie - je v nich iba parafa a odtlačok pečiatky so štátnym znakom, číslo 22 (príkaz je pre chýbajúci údaj o titule, funkcii, mene a priezvisku sudcu z hľadiska posúdenia jeho vydania zákonným sudcom, nepreskúmateľný).»

Na základe týchto extrémnych nedostatkov absentujúcich v označených príkazoch na použitie informačno-technických prostriedkov podľa sťažovateľa nie je možné vôbec skúmať zásadu legality, zásadu legitimacy a zásadu proporcionality týchto príkazov, pričom v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu i štrasburských orgánov ochrany práv na vyslovenie ich nezákonnosti postačuje nenaplnenie čo i len jednej z označených zásad.

Okrem uvedeného sťažovateľ poukázal na to, že podľa neho jedným z extrémnych nedostatkov týchto príkazov na použitie informačno-technických prostriedkov je, že namiesto identifikačných údajov sudcu pre prípravné konanie je na nich len nečitateľný podpis (parafa) a táto skutočnosť sama osebe podľa neho spôsobuje ich nepreskúmateľnosť a nezákonnosť.

Podľa sťažovateľa nezákonné príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov už same osebe automaticky zakladajú nezákonnosť samotných obrazovo-zvukových záznamov vyhotovených na ich základe, ktoré potom nemôžu slúžiť ani ako usvedčujúce, ale ani ako ospravedlňujúce dôkazy a žiadny orgán verejnej moci ich nesmie akceptovať.

Na základe uvedeného sťažovateľ konštatoval, že príkazmi na použitie informačno-technických prostriedkov a ich vydaniu predchádzajúcim postupom boli porušené základné

práva podľa čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 10 ods. 2, čl. 13, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že v dôsledku dlhotrvajúceho trestného stíhania (trestné stíhanie je proti nemu vedené už 6 rokov) akceptujúceho podľa neho nezákonné použitie informačno-technických prostriedkov ako následok nesústreďenej, neodbornej, neefektívnej činnosti orgánov verejnej moci sa dlhodobo nachádza v stave právnej neistoty a v ťažkej životnej situácii, čo v ňom len znásobuje pocit neistoty, krivdy a úzkosti, spôsobuje zhoršenie jeho zdravotného stavu, rodinných pomerov, stratu pôvodného a nemožnosť získania nového zamestnania, stratu známych a odsúdenie okolia. Vo vzťahu k popisu svojej ťaživej životnej situácie sťažovateľ taktiež uviedol, že jeho manželka je toho času na materskej dovolenke, pretože sa mu 2. júla 2013 narodilo dieťa, a spolu s ňou žije z dávky v hmotnej núdzi v sume 211,90 €, ktorá predstavuje ich mesačný príjem. V spoločnej domácnosti s nimi žije i jeho matka, ktorá je na dôchodku a ktorá im musí vypomáhať finančne nielen pri úhrade mesačných nákladov na bývanie, ktoré predstavujú sumu 246 €, ale i pri úhrade nákladov na stravu. S ohľadom na uvedené podľa sťažovateľa prípadné konštatovanie ústavného súdu o porušení ním označených práv nebude podľa neho dostatočným zadosťučinením, a preto požiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 €.

Vo veci konajúci vyšetrovateľ, Okresná prokuratúra Trebišov, Krajská prokuratúra v Košiciach a aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov považujú za zákonné, a to bez toho, aby sa aspoň okrajovo vysporiadali so sťažovateľovou rozsiahlou argumentáciou proti nim.

Sťažovateľ ďalej poukázal na skutočnosť, že Okresný súd Trebišov (ďalej len „okresný súd“) pred viac ako dvoma rokmi neprijal obžalobu v jeho trestnej veci a uložil orgánom činným v trestnom konaní odstrániť nedostatky konania, k čomu podľa sťažovateľa dosiaľ nedošlo, ba navyše sa v ďalšom priebehu tohto konania objavili ešte závažnejšie skutočnosti preukazujúce jeho nevinu, resp. nemožnosť naplnenia pojmových

znakov skutkovej podstaty trestného činu verejného činiteľa z jeho strany vzhľadom na nedostatok právomoci, ktorou v čase spáchania skutku disponoval. S ohľadom na uvedené je sťažovateľ s pravdepodobnosťou blížiacou sa k istote toho názoru, že v danej veci existuje predpoklad, že sa jeho trestná vec nedostane pred nezávislý a nestranný súd, a v dôsledku toho nebude rozhodnuté o zákonnosti či nezákonnosti príkazov na použitie informačno-technických prostriedkov.

Sťažovateľ následne popísal dôvody, pre ktoré by podľa neho obžaloba proti nemu v jeho veci pred nezávislým a nestranným súdom neobstála a pre ktoré je podľa neho aj rozhodnutie o jeho prepustení zo služobného pomeru „za hranicou logickej i právnej absurdity, resp. v rozpore so zdravým právnym uvažovaním“. V tejto súvislosti predovšetkým zdôraznil, že počas celej doby trvania jeho služobného pomeru nemal on sám oprávnenie v zmysle zákonom danej právomoci vydávať rozhodnutia.

Podľa názoru sťažovateľa z dôvodu extrémne dlhého trestného konania v jeho veci trvajúceho takmer šesť rokov, ako aj preto, že všetky orgány činné v trestnom konaní vrátane generálnej prokuratúry napadnuté príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov považujú za legálne, v jeho prípade nemôže obstať argument nenaplnenia princípu subsidiarity. Navyše, v predmetnej veci sa konanie pred okresným súdom neuskutočnilo a v tejto súvislosti poukázal na to, že okresný súd pred viac ako dvomi rokmi neprijal obžalobu prokurátora a vrátil ju späť na došetrenie, avšak dosiaľ podľa neho k odstráneniu príčin vrátenia veci späť nedošlo. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že vyšetrovací spis v tejto veci neobsahuje jeden z nevyhnutných atribútov použitia informačno-technických prostriedkov, a to návrh prokurátora podľa § 114 ods. 2 Trestného poriadku na vydanie príkazu na použitie informačno-technických prostriedkov. Vo vzťahu k tejto argumentácii sťažovateľ poukázal na svoju žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa z 25. júla 2014.

Podľa sťažovateľa je nelogické, aby dozorujúci prokurátor v predmetnej veci po šiestich rokoch zmenil svoj názor a použitie informačno-technických prostriedkov proti jeho osobe by považoval za nelegálne, o to viac, že sa s jeho záverom stotožnila aj generálna prokuratúra. Zodpovedanie otázky zákonnosti či nezákonnosti použitia

informačno-technických prostriedkov v tomto prípade by podľa sťažovateľa s prihliadnutím na dĺžku prípravného konania trvalo príliš dlho. V záujme ochrany svojich práv v tejto veci sťažovateľ využil viaceré účinné prostriedky nápravy poskytnuté mu v rámci trestného konania, ktoré predložil v prílohe svojej sťažnosti (ČVS: SKIS-49/IS-4-V-2009), ale aj v rámci civilného konania (sp. zn. 2 Sžo 60/2013, sp. zn. 6 S 80/2009), ale aj podania a dôkazy mimo týchto konaní tvoriace prílohu tejto sťažnosti (podnet na vykonanie parlamentnej kontroly... zo 17. apríla 2014, odpoveď Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre obranu a bezpečnosť Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky sp. zn. CDR-789/2014 z 10. júla 2014, Drgonec, J. Konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, 2. vydanie. Šamorín: Heuréka, 212, s. 205 — 206, signalizácia porušenia zákona a námietka zásadného právneho významu, ktorá je pre rozhodnutie rozhodujúca a vyžadujúca špecifickú odpoveď zo 17. apríla 2014, Špecializovaný trestný súd sp. zn. Spr 10 005/14 z 25. júna 2014, námietka na neefektívnu a nesprávnu činnosť orgánov prípravného konania z 2. mája 2013 adresovaná verejnej ochrankyni práv, žiadosť o odtajnenie príkazu vydaného Špeciálnym súdom v Pezinku (pracovisko Banská Bystrica)... z 25. júla 2014 adresovaná Špecializovanému trestnému súdu — pracovisko Banská Bystrica, žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby Východ, odboru inšpekčnej služby podľa § 210 Trestného poriadku adresovaná okresnému prokurátorovi Okresnej prokuratúry Trebišov, článok s názvom „*O nevyhnutných atribútoch rozhodnutia sudcu na použitie informačno-technických prostriedkov*“ uverejnený v Bulletine slovenskej advokácie č. 12/2013).

Sťažovateľ v súvislosti s nesplnením podmienky podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uviedol, že za dôvody hodné osobitného zreteľa považuje skutočnosť, že v systéme prokuratúry Slovenskej republiky vyčerpal všetky opravné prostriedky, avšak neúspešne, ďalej skutočnosť, že rozhodnutie o zákonnosti či nezákonnosti použitia informačno-technických prostriedkov proti jeho osobe má priamy vplyv aj na konanie o jeho žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, na základe ktorého bol prepustený zo služobného

pomeru colníka a v súvislosti s ktorým už ústavný súd rozhodol nálezom sp. zn. IV. ÚS 519/2012 z 24. júla 2013 o porušení jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo/214/2010 z 15. júna 2011 a jemu predchádzajúcim postupom, v ktorom ale nerozhodoval o námietkach týkajúcich sa legálnosti či nelegálnosti použitia informačno-technických prostriedkov. Za ďalší dôvod hodný osobitného zreteľa považuje sťažovateľ skutočnosť, že počas extrémne neúnosnej doby prípravného konania šiestich rokov sa nemôže dovolať spravodlivého rozhodnutia a ani na svoju námietku nezákonnosti použitia informačno-technických prostriedkov nedostal žiadne vysvetlenie, naopak, všetky orgány verejnej moci podľa neho nijako nereagujú na jeho podrobné argumenty prevzaté z rozhodovacieho procesu ústavného súdu a z judikatúry štrasburského súdu, ale uvedenú stabilnú judikatúru ignorujú. Za dôvod hodný osobitného zreteľa sťažovateľ považuje aj skutočnosť, že na základe nezákonného použitia informačno-technických prostriedkov bol prepustený zo služobného pomeru colníka, avšak súdy zúčastnené na rozhodovaní o zákonnosti jeho prepustenia odmietajú preskúmať zákonnosť či nezákonnosť použitia informačno-technických prostriedkov, pretože na posúdenie tejto otázky nemajú právomoc. Ďalším dôvodom hodným osobitného zreteľa je podľa sťažovateľa fakt, že v dôsledku podľa neho nezákonného použitia informačno-technických prostriedkov prišiel o zamestnanie. Podľa sťažovateľa je dôvodom hodným osobitného zreteľa aj skutočnosť, že dosiaľ, t. j. ani po uplynutí takmer šiestich rokov od použitia informačno-technických prostriedkov, nebolo žiadnym štátnym orgánom Slovenskej republiky právoplatne rozhodnuté o posúdení legálnosti či nelegálnosti ich použitia, ako aj skutočnosť, že príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov neobsahujú ani len titul, meno, priezvisko a funkciu sudcu pre prípravné konanie — je k nim pripojená iba paraфа a odtlačok pečiatky so štátnym znakom, číslo 22, čím sa uvedené príkazy podľa neho stávajú nepreskúmateľné.

Podľa názoru sťažovateľa ním uvedené skutočnosti sú schopné ospravedlniť nedostatok podmienky podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví:

„1. Základné právo G. P. na ochranu súkromia podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 22 ods. 1 a ods. 2, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na ochranu súkromia podľa čl. 10 ods. 2 a čl. 13, na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 a nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a na ochranu súkromia podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom a rozhodnutím postupom a rozhodnutím Špeciálneho súdu v Pezinku - pracovisko Banská Bystrica ako predchodcu Špecializovaného trestného súdu - pracovisko Banská Bystrica v konaniach vedených pod sp. zn. BB-ŠS-V-459-01/08-Ntt-463 (príkaz na použitie informačno-technických prostriedkov vydaný dňa 14. 09. 2008 na obdobie od 14. 09. 2008 do 11. 12. 2008) a sp. zn. BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464 (príkaz na použitie informačno-technických prostriedkov vydaný dňa 14. 09. 2008 na obdobie od 14. 09. 2008 do 11. 12. 2008), bolo porušené.

2. Rozhodnutie Špeciálneho súdu v Pezinku - pracovisko Banská Bystrica ako predchodcu Špecializovaného trestného súdu - pracovisko Banská Bystrica - príkaz na použitie informačno-technických prostriedkov sp. zn. BB-ŠS-V-459-01/08-Ntt-463, vydaný dňa 14. 09. 2008 na obdobie od 14. 09. 2008 do 11. 12. 2008 sa zrušuje.

3. Rozhodnutie Špeciálneho súdu v Pezinku - pracovisko Banská Bystrica ako predchodcu Špecializovaného trestného súdu - pracovisko Banská Bystrica - príkaz na použitie informačno-technických prostriedkov sp. zn. BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464, vydaný dňa 14. 09. 2008 na obdobie od 14. 09. 2008 do 11. 12. 2008 sa zrušuje.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľovi G. P. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 100.000,- €..., ktoré je Špecializovaný trestný súd - pracovisko Banská Bystrica... (predchodca Špeciálny súd v Pezinku - pracovisko Banská Bystrica), povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

5. Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľovi G. P. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Borisa Rekena.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namieta porušenie čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1, 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 10 ods. 2, čl. 13, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom Špecializovaného trestného súdu a jeho príkazmi na použitie informačno-technických prostriedkov. K namietanému porušeniu jeho práv malo dôjsť v dôsledku toho, že uvedené príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov nespĺňajú podľa neho ani elementárne zákonné náležitosti, t. j. informačno-technické prostriedky boli proti jeho osobe použité nezákonným spôsobom.

Z obsahu čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb namietajúcich porušenie základných práv a slobôd v prípadoch, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd, resp. iný orgán verejnej moci. Pokiaľ pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospeje ústavný súd k čiastkovému záveru, že ochrany označeného základného práva alebo slobody, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, je možné domôcť prostredníctvom dostupných a účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným orgánom verejnej moci, sťažnosť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie odmietne (napr. I. ÚS 103/02). V konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnému súde právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody sťažovateľa prislúcha len za predpokladu, že právna úprava sťažovateľovi neposkytuje inú účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99).

Ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania.

Ústavný súd konštatuje, že trestná vec, ktorej sa námietky sťažovateľa týkajú, sa nachádza v štádiu prípravného konania.

Sťažovateľ tvrdí, že v jeho trestnej veci boli použité informačno-technické prostriedky nezákonným spôsobom. Uvedenú argumentáciu môže sťažovateľ predložiť v rámci konania, v ktorom bolo proti nemu vznesené obvinenie, a to nielen pred orgánmi prokuratúry, ale najmä pred príslušným všeobecným súdom v rámci svojej obhajoby, ktorou môže požiadať, aby nezákonne získané záznamy z použitia informačno-technických prostriedkov neboli práve pre svoju nezákonnosť považované za dôkazy a aby na ne všeobecný súd pri svojom rozhodovaní o jeho vine či nevine neprihliadal. Uvedeným postupom všeobecného súdu by následne došlo implicitne aj k uznaniu porušenia práv, sťažovateľa, t. j. k zjednaniu nápravy porušovania ním označených práv.

Uznaním porušenia práv podľa ústavy, dohovoru a listiny nie je iba výslovné deklarovanie ich porušenia, ale aj implicitné uznanie vyplývajúce z rozhodnutia príslušného orgánu verejnej moci (m. m. III. ÚS 83/05).

Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie uviedol viaceré námietok, ktorými sa snažil predložiť ústavnému súdu dôvody hodné osobitného zreteľa, na ktoré by mal podľa neho ústavný súd pri svojom rozhodovaní prihliadnuť a nežiadať od neho v rámci tohto konania splnenie podmienky vyčerpania účinných prostriedkov nápravy pred podaním sťažnosti v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Dôvody uvádzané sťažovateľom spočívali predovšetkým v poukazaní na dĺžku samotného trestného konania, v spochybnení naplnenia jednotlivých znakov skutkovej podstaty trestného činu, zo spáchania ktorého bol obvinený,

v poukázaní na skutočnosť, že sťažovateľ vyčerpal všetky opravné prostriedky v systéme slovenskej prokuratúry, ďalej vyriešenie otázky zákonnosti použitia informačno-technických prostriedkov v jeho prípade má priamy vplyv na civilné konanie, v ktorom sa v rámci správneho súdnictva preskúmava rozhodnutie o jeho prepustení zo služobného pomeru, ale aj dôvody popisujúce jeho ťažkú sociálnu situáciu, v ktorej sa od vznesenia obvinenia proti nemu nachádza.

Pri rozhodovaní ústavného súdu o tom, či sťažovateľ preukázal, že podmienku ustanovenú v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa, je potrebné, aby boli preukázané skutkové okolnosti, v ktorých sa vidí naplnenie dôvodu hodného osobitného zreteľa na odpustenie podmienky využitia opravných prostriedkov a iných právnych prostriedkov v záujme ochrany ním označených práv, ktoré má k dispozícii podľa osobitných predpisov, a to zo všetkých aspektov, ktoré sú podľa ustálenej praxe všeobecných súdov, ale i ústavného súdu relevantné.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa k špecifikácii dôvodov hodných osobitného zreteľa ústavný súd poukazuje na to, že napriek vyčerpaniu všetkých prostriedkov nápravy, resp. opravných prostriedkov nápravy v rámci systému prokuratúry Slovenskej republiky, má sťažovateľ možnosť predložiť svoju argumentáciu nezávislému a nestrannému súdu. Sťažovateľov argument, podľa ktorého nemohol svojím konaním naplniť všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého bol obvinený, pretože nedisponoval právomocou na vydávanie rozhodnutí, neposkytuje s ohľadom na obsah skutkovej podstaty uvedeného trestného činu možnosť dospieť k jednoznačnému záveru, že jeho konaním nemohlo v žiadnom prípade dôjsť k naplneniu objektívnej stránky trestného činu, z ktorého bol obvinený. V súvislosti s jeho argumentáciou týkajúcou sa celkovej dĺžky konania ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že postup orgánov činných v predmetnom konaní bol ústavným súdom preskúmaný v rámci konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. I. ÚS 316/2014. Sťažnosť sťažovateľa na porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okrem iného aj postupom orgánov činných v trestnom konaní bola ústavným súdom odmietnutá z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, s poukázaním predovšetkým na potrebu rozsiahleho dokazovania

v predmetnej veci, ale i na správanie sťažovateľa, ktorý má síce právo využívať aktívne právne prostriedky poskytnuté mu právnym poriadkom na zabezpečenie zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní, avšak využitie uvedených práv sťažovateľom na druhej strane znamená aj predĺženie konania o čas potrebný na prerokovanie a rozhodnutie ním uplatnených právnych prostriedkov nápravy, a tento čas nemožno započítať na ťarchu orgánov činných v trestnom konaní. Prebiehajúce konanie o prepustení zo služobného pomeru colníka, ako aj ťaživá sociálna situácia sťažovateľa sú dôvodom, aby orgány činné v trestnom konaní konali v predmetnej veci bez zbytočných prieťahov a s náležitou odbornou starostlivosťou, avšak podľa ústavného súdu nie sú dôvodom, pre ktorý by malo byť sťažovateľovi odpustené nevyužitie účinných prostriedkov nápravy poskytnutých mu právnym poriadkom pred súdmi príslušnými na rozhodnutie jeho veci, resp. aby ústavný súd suploval právomoc príslušných všeobecných súdov.

Z uvedeného vyplýva, že z argumentácie sťažovateľa podľa ústavného súdu nemožno vyvodiť existenciu takých dôvodov, pre ktoré by ústavný súd mohol predpokladať, že v rámci trestného konania v jeho veci by mu nebolo umožnené dosiahnuť účinnú ochranu ním označených práv, a preto po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde napriek ním predloženej argumentácii sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014